

JACOB KOKKEDAL
JORDENS STØRSTE HELTE
SPECIALKLASSEN 1



FACET

Det nye

Den stod der bare. Helt alene og ude midt i det hele, som den plejede. Alligevel var der noget særligt ved den dag. For den stod altså bare der midt ude på engen og så mærkeligt stille og død ud. Som om den var en skulptur af is eller en af de der dybt åndssvage statuer, som moren plejede at hive Nick med rundt for at kigge på, når de var på ferie i en af hendes sjældne gode perioder.

“Se, Nick!” kunne mor for eksempel finde på at sige. “Er det ikke fantastisk? Det er en lille dreng, der tisser!”

Nick syntes nu aldrig rigtigt, at det var så fantastisk. Han ville da gerne trække bukserne ned om anklerne og tisse midt på et støvet torv fuld af gamle, rødvinstive mennesker med dyre digitalkameraer, hvis det betød, at moren og han kunne slippe for at skulle gå fra den ene ligegyldige stenstøtte til den anden. Hvis Nick fik det at vide i godt tid, kunne han endda forberede sig og drikke så meget væske, at han ville kunne skrive sit navn med solid, gul lugteurin lige der på fliserne foran alle oldtidslevnene omkring dem. Men mor var nok alligevel ikke så meget til tis, når det kom til stykket. Generelt var hun ikke så imponeret, når Nick fik en af sine ideer.

Faktisk havde Nick slet ikke tid til at standse op på cyklen på vej hjem fra skolen. Men Peter Madsens økologiske ko ude

på den tidligere brakmark lige uden for Sønderup-byskiltet flyttede sig slet ikke. Det gjorde den pågældende ko ganske vist sjældent, men der var altid et eller andet tegn på liv. Enten stod den og tyggede, eller også løftede den lige halen og tømte et halvt ton lort ned over engens friske græs. Hvis Peter Madsen havde haft andre køer, ville Nick måske ikke have lagt mærke til det. Men Peter Madsen havde kun den ene, som han gik rundt og kildede under hagen, mens han sagde “dikkedik”, og som han hele tiden gik og fandt på nye navne til. Lige for tiden hed koen Patrice. Mor sagde, at Peter Madsen gerne ville være ligesom ham bonderøven på tv, der gik i hjemmestrikkede sweatere og havde store hænder med sorte negle, og som lavede bål, når han skulle have varmt vand til en kop kaffe.

“Peter har bare ikke helt fundet formen endnu. Han ved ikke, at man også er nødt til at arbejde, når man vil være økologisk,” havde mor engang sagt hen over avisen. Mor plejede at rette kommaer i Søndagsavisen. Hun var journalist af uddannelse, men gjorde nu rent på Glimmervang. Mor havde i mange år ikke haft det så godt.

Men koen. Den så i den grad så mærkelig ud, at Nick var nødt til at stille cyklen fra sig og kravle over grøften for at snige sig mellem hegnstrådene – den synlige foroven og den skjulte forneden. Nick vidste, at Peter Madsen plejede at have strøm i trådene på denne årstid, fordi han ikke gad at have blomsterplukkende, tyske turister rendende rundt og skræmme Patrice fra sans og samling. Nick vidste også, at Peter Madsen benyttede sig af en skjult tråd længere nede ved græsset, som

man skulle vide, hvor var, hvis ikke man ville have stød. På sommeraftener, når Nick og de andre Sønderup-drenge løb og spillede fodbold på den nedlagte fodboldbane ikke så langt derfra, kunne de af og til høre vilde skrig og høje, hjerteskrærende råb på tysk omme fra Peter Madsens gamle brakmark.

“Donnerwetter!” og “Aiiiiiaiaia! Papi, ich sterbe!” ville de blomsterplukkende turister udstøde mellem klaprende tænder, når de fik 30.000 volt og 0.03 ampere gennem kroppen, så håret strittede ud til alle sider. Peter Madsen var ikke så økologisk med hensyn til strømforbrug. Især ikke når det gjaldt tyske turister.

Patrice rørte heller ikke på sig, da Nick kom tættere på den. Til sidst stod han lige foran koen og så den ind i øjnene. Dyret stirrede bare lige ud i luften uden at blinke.

“Dikkedik,” forsøgte Nick sig uden at komme alt for tæt på den.

Intet skete. Han strakte sig og snøftede funderende, mens han gned en hånd gennem sit korte, sorte strithår.

Ude på vejen kørte en bil forbi og dyttede i forbifarten.

Nick strakte hånden frem mod Patrices hage og sagde igen: “Dikkedik.”

Så skete det. I samme øjeblik Nick rørte ved koens kæbe. Den smuldrede, sgu. Koen smuldrede for øjnene af Nick og opløstes i et kæmpe lag aske, hvoraf størstedelen dalede stille ned over græsset. Men noget af asken blev også hængende i luften og indhyllede Nick fra top til tå i tykt, gråt pulver.

Nick faldt overrasket bagover. Han råbte op og hostede,

idet han fik noget af asken galt i halsen. Så greb panikken ham. Væk! Han måtte væk! Med rystende arme begyndte Nick at kravle baglæns væk fra resterne af Patrice. Vinden løftede asken op i luften og fik stumperne til at ligne små, hvide mælkebøttefrø, der begyndte at satellitkredse over ham.

Nogle meter væk lykkedes det for Nick at vende sig for først at kaste ufordøjede rester af madpakken op i en solid gulgrøn masse og dernæst kravle ud af marken. Han var lige ved at glemme den skjulte hegnstråd, da han kravlede over grøften igen og op til sin cykel. Han kastede sig op på sadlen af sin cykel og trådte så hårdt i pedalerne, at sveden sprang. Selv efter en kilometers cykling hostede Nick stadig rester af Patrice op og ud over cykelstyret.

“Til aske?” Line så ikke ligefrem ud til at ville levere en trøstende skulder til Nick. Faktisk lignede hun en, der lige nu kunne finde på at gå ned for at ringe efter nogle mænd i hvide kitler, som kunne køre ham hen til de andre savlende tosser på Glimmervang.

“Ja ... Sådan støvlignende aske,” forsøgte Nick og trykkede sig lidt længere ned i sovesofaens mange puder. De duftede af pigeperfume. Det var noget forholdsvis nyt. Faktisk havde hele Lines værelse undergået en drastisk forandring det seneste års tid. Det var startet med et par plakater af drengegrupper bestående af meget velfriserede fyre, der skulle forestille at

være fem-seks år yngre, end de i virkeligheden var. Så var der kommet pæne planter i vinduet og små hjerter på spejlet ovre ved døren. Og farverne ... Lines far, Henrik, havde engang i spøg sagt, at Lines værelse var kommet til at ligne et fransk bordel med alle de lilla, røde og pink farver. Som tak for det fik Henrik lov til at tage opvasken alene samme aften og at sove på sofaen de efterfølgende tre nætter i træk. Lines mor havde nemlig brugt lang tid på at hjælpe Line med at lave værelset om til et teenageværelse.

“Og hvad gjorde du så?” Lines lyse øjenbryn sad næsten oppe midt i panden på hende nu. Nick havde ellers håbet, at hun ville tro ham. Det var hende eller ingen andre. Line og Nick havde kunnet fortælle hinanden alt, siden de var helt små. Jævnaldrende naboer som de var. Line var lige fyldt tolv. Nick var fire måneder yngre.

“Jeg kravlede sgu da væk og kastede op.” Og da Nick kom hjem fra uheldet på marken, vaskede han hår fire gange, børstede tænder og kastede så lidt mere op, inden han tog over til Line. Men hun behøvede jo heller ikke at få alt at vide.

“Og det her er ikke noget, du finder på?” Line fejede det lange, lyse hår bagud, som hun havde for vane at gøre, når noget ikke helt stemte.

“Nej.”

Deres blikke mødtes. Line sukkede. “Godt så. Det må vi da undersøge.”

“Undersøge?”

“Køer bliver ikke sådan lige til aske, Nick. Måske er det

et eller andet naturfænomen, eller måske var det en model af Patrice, du så blive opløst. Der kan være tusinde forklaringer, og vi skal finde den rigtige. Især inden det bliver for mørkt ude på gerningsstedet.” Når Line sagde ting på den måde, betød det, at man ikke skulle sige hende imod. “Jeg synes ikke, vi skal sige det til nogen voksne endnu. De tror måske bare, at du er blevet sindssyg.”

“Det er aske?” Lines konstatering lød mere som et spørgsmål, da de lidt efter stod foroverbøjede over de få rester af Patrice, der endnu ikke var blæst væk.

“Ja,” sagde Nick og kiggede mod stedet, hvor han første gang havde kastet op. Lige nu var to ravne i færd med at tage for sig af godterne. Nick sank en klump.

“Det kunne jo være fra hvad som helst?” Nu havde Line igen det der kritiske glimt i øjnene. Hun førte hånden op for at fjerne en lok hår fra ansigtet.

Nick slog hænderne ud til siden. “Det *er* Patrice. Hvor fanden skulle koen ellers være? Den står her jo næsten både sommer og vinter, fordi Peter Madsen ikke får den hentet ind i ordentlig tid.” Nick sendte en strøtanke til den novemberdag, hvor han var cyklet forbi en gumlende Patrice stående midt i en snedrive. Dengang hed koen Esmeralda von Olsen. Det hed den dog ikke så længe.

Line så rundt på engen. Der var intet spor af Patrice no-

gen steder. "Måske er den blevet hentet til slagting, og så har Peter Madsen opstillet en papfigur i stedet, og den er der så gået ild i?"

"Det var ikke nogen papfigur. Den var formet præcis som Patrice. Den havde endda det der sjove 'jeg skal snart skide'-udtryk i ansigtet." Nick og Line havde før været inde på marken for at besøge Patrice.

"Hmm ..." Line satte sig på hug og rodede i asken med en finger.

"Adddr!" mumlede Nick.

"Behøver du at være sippet?"

"Det er en død ko?"

"Det er aske."

"Fra en død ko."

"Det vil vise sig," sagde Line og fiskede en lille, gennemsigtig plasticpose op af lommen og puttede noget af asken i den. Herefter tørrede hun fingrene af i græsset. "Skal du til fodbold?"

"Det nåede jeg ikke på grund af det her. Desuden skal jeg have vasket gulvene i bryggerset og køkkenet engang i aften."

"Vil du så spise med, inden du skal gøre rent?" Det var snart aften.

"Hvad skal I have?"

"Kartoffelfrikadeller."

"Addrrr!"

"Kan du sige andet end det?"

Nick stak fornærmet hænderne i lommerne.

Solstrålen

Nick havde svært ved at koncentrere sig den næste dag i skolen. Han blev hele tiden ved med at se Patrices livløse øjne for sig, inden koen smuldrede. Flere gange forsøgte han at skæve til de andre drenges båse, men der stod altid en af pædagogerne, som fik ham til at se lige ind i væggen med det samme igen. De var fire elever i Anemoneklassen og havde hver deres helt særlige plads i en bås, der var placeret ude ved væggene. De sad med fronten lige mod væggen, så de ikke skulle blive forstyrret af noget som helst.

“Du har vist svært ved at koncentrere dig i dag, Nick,” konstaterede Svend, en af pædagogerne. Han lænede sig forover og lagde en hånd på Nicks skulder. Det irriterede altid Nick, men han sagde ikke noget. Svend var sådan set flink nok. Hans ånde lugtede bare af kaffe og hvidløg i dag. Det gjorde den kun, fordi det ikke var Svends tur til at have Phillip, der jo reagerede på stærke lugte, men det kommer vi til.

Nick så ned i sine matematikopgaver. De var alt for lette, men Nicks matematiklærer, Ralf, holdt fast i, at de helst ikke skulle udfordre Nick for meget. Nick havde gået på Solstrålen siden anden klasse. I starten havde han brugt det meste af tiden på spadsereture eller på at spille fodbold med de forskellige kontaktpædagoger. Til sidst havde Nick selv måttet insistere

på at lave noget skolearbejde. Det var trods alt mindre morsomt kun at rende rundt og spille bold med røvdårlige pædagoger med rygerlunger og iført jesussandaler.

Ovre fra hjørnet rakte Jakub hånden op.

“Det må du gerne, Jakub,” sagde Ralf oppe fra katederet. Han vidste, at Jakub kun gav tegn, når han skulle på toilettet.

Jakub rejste sig ved sin bås og skubbede stolen bagud med sine spaghettitynde lår. Han rettede på det høreværn, han altid havde på hovedet, og listede ud på gangen uden at se på andet end gulvet. Når Jakub var sådan, måtte man ikke forstyrre ham, for han gik og talte. Jakub talte alt; bogstaverne i en bog, tændstikkerne i en æske, linjerne mellem fliserne ude på gangen. Han havde kun været i klassen i et års tid. Da Jakubs familie flyttede hertil fra Polen, havde man oprindeligt puttet Jakub i en modtageklasse, hvor han skulle lære dansk, men det fik en brat ende, da en sikkert velmenende modtageklasselærer havde forsøgt at tage Jakubs høreværn af ham. Spinkle Jakub havde slået læreren så hårdt i skridtet, at manden måtte ligge skeløjet nede på kontoret med ispose på dilleren resten af dagen. Det overhørte Nick en dag Svend fortælle pædagogen Allan. Lille, plysklippede Jakub levede for det meste helst i sin egen verden, men høreværnet skulle man holde sig fra.

“I Polska er no special school,” sagde Jakub en dag i spisepausen, da Nick og Ahmed satte sig for at spørge Jakub, hvordan han var endt i Danmark.

Anemoneklassen havde sit helt eget runde bord inde midt i frokostrummet, og lærerne sad ved et andet rundt bord ude

ved væggen og holdt øje med eleverne, mens de voksne forsøgte at lade, som om det bare var en ganske almindelig frokost-pause, blot med risiko for bidemærker.

“I Polska en special elev få gryde, big spoon og small hat, og så man put him i en corner. Så han kan sit der og slå on den gryde. All day long.” Jakub havde ikke rigtigt flair for sprog. Ordene blev som regel kastet ud i en pærevælling af engelsk, dansk og nogle gange også lidt polsk.

“Sætter man specialelever over i et hjørne, så de kan sidde og slå på en gryde hele dagen?” havde Nick forbløffet spurgt. Det lød lidt overdrevet.

Jakub havde nikket og rettet på høreværnet. “My parents think, Jakub få det better i Danmark. I Danmark no lille hat og no gryde i en corner ... Dziewięćdziesiąt cztery!” smilte Jakub og så op fra sin pølsemad. “Fireoghalvfems,” sagde han efter et tænksomt øjeblik og pegede på spækpletterne i de to skiver pølse på hans rugbrødsmad. Jakub hyggede sig som regel i matematiktimerne. Han læste tykke matematiske universitetsbøger på polsk. Så ville han være i sin egen lille verden, ligesom når han talte ting.

“Wallah,” havde Ahmed efterfølgende sagt i den pågældende spisepause ved det runde bord og stoppet ædespalten med humussandwich, så han næsten ikke kunne lukke munden for at tygge. “Ordentlig syg i hovedet,” gumlede Ahmed. “Wallah billa, de er godt nok ik’ helt normale i Polen.”

Men det var Ahmed nu heller ikke selv.

“Dig og mig, Nick,” sagde Ahmed ofte, når Nick af og

til var forbi for at hjælpe Ahmed med hans eftermiddagsjob i Ahmeds fars pizzeria. “Vi kommer til at styre den biks her.” Det var med årene gået op for Nick, at med “den biks her” så mente Ahmed rent faktisk hele det danske samfund. “Og så laver vi sharia, jeg sværger, Nick. Betjuf!” ville Ahmed så sige, mens han skød brystkassen frem over den bacon, han var ved at skære i strimler for faderen inde i butikken. Så plejede hans hvide T-shirt med “I love Muhammed” (“love” var skrevet i form af et hjerte) at kravle lidt op ad armene og maven. Man kunne ofte se blå mærker på Ahmed, fordi han og storebroderen Ibrahim altid sloges, når filmen knækkede for Ahmed. Han gik faktisk kun i den samme slags hvide T-shirts i stræk nylon og med samme tekst på brystet. Ahmed havde omkring femogtyve af slagsen. “Så skal alle leve efter profeten Muhammeds ord. Wallah, jeg sværger! Så lukker vi Solstrålen, fyrer alle pædagogerne og begynder at gå i klasse med alle de normale. Sharia, habibi! Alt bliver godt, når vi får indført sharia! Dig og mig, Nick. Shebabz!” smilte Ahmed så som regel og slog sig på brystet, mens hans øjentics gik i gang. Det så lidt sjovt ud, for Ahmeds hoved var meget smalt og lidt underligt formet i forhold til resten af hans krop. Nicks mor havde sagt, at det måtte Nick aldrig tale om. Det var, fordi Ahmeds hoved var blevet klemt ved fødslen. Ahmed sad allerede i Anemoneklassen, da Nick begyndte på specialskolen.

“Kom så i gang,” sagde Ahmeds far, Khalid, når han havde tid til at stikke hovedet ud i baglokalet til dem, hvorefter han plejede at se Nick i øjnene. “Han ved ikke, hvad sharia be-

tyder. Ahmed er født og opvokset i frihed. Vi flygtede fra sharia, forstår du, Nick. Vi går ikke engang ret ofte til fredagsbøn inde i Aalborg.”

Det forstod Nick godt, men han var ikke sikker på, at Ahmed helt forstod det. For når Khalid sagde sådan, plejede Ahmed bare at skule ned i madvarerne foran sig, indtil han begyndte at ryste af vrede.

“Spis dine piller,” lød Khalids stemme ofte kort efter inde fra butikken. “Og stop så med at tale arabisk. Vi er persere!”

Og så spiste Ahmed ritalin fra et lille, azurblåt cigaretetui af plastic. Det var vist ikke meningen, at Ahmed skulle have mere end et par stykker om dagen, men han spiste dem som slik. Måske var det også for det bedste. Næst efter Phillip var Ahmed den sværeste at styre, når det klikkede for ham. Det skete altid, når Ahmed blev presset, fordi der var noget, han ikke forstod. Det var faktisk ret ofte, og når det skete, og Ahmed ikke nåede at spise sine piller, gled vredesrystelserne over i en hvæsen som fra en slange. Det varede i nogle sekunder, hvorefter Ahmed vendte det hvide ud af øjnene, inden han rullede øjnene tilbage på plads og gik amok. “Wallah, min fætter!” ville han råbe og kaste sig op på ryggen af den første den bedste lærer eller pædagog. “Jegskalsmadredigjegskalsmadredigjegskalsmadredig,” ville hans stemme så begynde at køre på repeat på højeste lydstyrke, mens Solstrålens personale på samme tid forsøgte at overmande Ahmed og at få ham så langt væk fra Phillip som muligt. Både Ahmed og Phillip i udbrud betød som regel, at tre ud af fire ansatte ville være sygemeldte

dagen efter. Nick havde før set nogen af pædagogerne stå og græde efter sådan en tur med Ahmed. Men efter en tur med Phillip plejede flere af dem at lægge sig ned på gulvet med kridhvide ansigter og uden at sige et ord. Eller også ville de efterfølgende gå rundt med skrækken lysende ud af øjnene og ryge den ene smøg efter den anden uden at tage notits af eleverne, mens de messede: "Det kan ikke passe. En dreng på elleve. Det kan simpelt hen ikke passe."

Nu kan vi vist ikke trække den længere. Vi mangler det fjerde og sidste medlem af Anemoneklassen på Solstrålen. Der var nemlig også andre klasser med andre særlige børn som Nick, Jakub, Ahmed og Phillip. Men ingen som Anemoneklassen. Og *ingen* som Phillip.

Det var ikke sådan lige til at se, at den store, for ikke at sige tykke, rødhårede dreng, som Frydgårdens Taxa-Service afleverede hver morgen klokken otte nul dut, kunne holde fire pædagoger og to lærere beskæftiget hver dag. Når Phillip blev lukket ud af taxaen, trådte han nemlig altid stille og roligt ud af vognen med sin teddybjørn Simon Emil Ammitzbøll i favnen. Phillip plejede derefter som regel lige at stå og misse med øjnene i sit fregnede ansigt, inden chaufføren Gerner ville sige, at nu måtte Phillip have det så godt.

Phillip gik ni ud af ti gange stille ind på Solstrålen forbi de ventende pædagoger, der hver morgen stod med skuldrene kampberedt hævet op om ørerne. Phillip ville også styre fint uden om børnene fra de andre klasser, inden han nåede Anemoneklassens klasselokale helt nede for enden af den lange

skolegang. I døren stod Phillip i reglen altid lige nogle sekunder og missede med øjnene, mens han knugede Simon Emil Ammitzbøll ind til sig. Hvis det var en af de særlige dage, ville Phillip gå hen til det store vindue med gitter for. Så ville Phillip sætte Simon Emil Ammitzbøll fra sig i vindueskarmen og derefter selv gribe fat i karmen, og så begyndte Phillip ellers at skribe.

Man siger, at autister altid er gode til noget helt bestemt. Phillip var god til at skribe. Åh, hvor kunne Phillip dog skribe. Enkelte dage kunne han stå og skribe uafbrudt helt fra klokken otte, og til klokken blev to om eftermiddagen (ganske vist med to stop for at holde formiddags- og frokostpause), hvorefter en pædagog til sidst ville gå hen og sige, at nu var klokken to, og at Phillip skulle hjem. Ved den besked stoppede Phillip næsten altid øjeblikkeligt og blev helt stille. Uden at ænse de voksne, blev der hanket op i Simon Emil Ammitzbøll, og så listede Phillip ellers stille og roligt ud til den ventende taxa.

Der var også dage, hvor Phillip bare sad stille og farvede figurer i sine Spiderman-malebøger. Men begyndte nogen af de andre i klassen at skeje ud, kom der også gang i Phillip. Så håbede de voksne bare på, at Phillip ville søge mod vindueskarmen og ikke forsøge at få fat på nogen af de voksne. Phillip var nemlig bomstærk.

Hvor stærk kan en dreng på elleve lige være, tænker du? Tja, en vikar var en dag gået hen til Phillip ved vindueskarmen, mens han stod og skreg. "Nu må du stoppe, Phillip," havde vikaren velmenende sagt og taget Simon Emil for at flytte

bamsen over til Phillips bord. Phillip stoppede chokeret med at skribe i to sekunder. *Ingen* rørte nogen sinde Simon Emil Ammitzbøll. Det understregede Phillip ved at sætte lydstyrken en tak længere op, mens han flåede dele af vindueskarmen ud fra væggen, dele som han derefter brugte til at jagte den skrækslagne vikar rundt på skolen med. Ingen af de voksne på stedet kunne stoppe ham.

De andre i Anemoneklassen havde stort set intet at gøre med Phillip til daglig, og han gjorde aldrig mine til at tage kontakt til nogen af dem. Kun i middagspauserne oplevede de andre drenge, at Phillip søgte dem, for han satte sig altid ved siden af Nick og spiste sin nøje afmålte madpakke (Phillip havde problemer med at stoppe med at spise, forstår du). Det var sjældent, at andre klasser fik lov til at holde deres pauser sammen med Anemoneklassen, men hvis det skete, og en elev kom til at tage Phillips plads ved siden af Nick, stillede Phillip sig faretruende tæt på den pågældende elev og rømmede halsen et par gange, mens han stirrede stift ned i gulvet. Det var den chance, man fik for at flytte sig, inden Phillip startede skrigedynamoen op. Selv Ahmed så derefter nervøst på Nick, der var den eneste på Solstrålen, der af og til havde held med at berolige Phillip.

“Nick? Kan du ikke lige snakke med ham?” spurgte en lærer eller pædagog af og til, når de lå en tre-fire voksne på gulvet og kæmpede med Phillip. Og det kunne Nick godt.

“De andre drenge ved altid, hvor de har ham,” havde Ralf engang sagt under en skole-hjem-samtale til Nicks mor. “Nick

sørger altid for dem, og for at alt er, som det plejer. Nick er de her drenges *egentlige* struktur. Og så er han også god til at snakke til dem, selvom de ikke altid svarer.”

Nick og taxachaufføren Gerner var måske endda de eneste i verden, der kunne snakke med Phillip.

“Hvad fanden har I gjort ved drengen?” spurgte Gerner en dag, da Svend og tre andre pædagoger slæbte en skrigende Phillip ud til taxaen. Palle, den ældste af pædagogerne, småhulkede, men han havde også fået revet en solid tot hår af. Lokken fra Palles krøller lå stadig i Phillips knyttede næve.

“Det er bare en af de dage,” prustede Svend og skar ansigt, da Phillip satte tænderne i hans hånd.

“Han skal sgu ikke ind i min taxa sådan der! Nu må I tage jer sammen og få ham ned på jorden,” sagde Gerner og låste bilen ved et tryk på sin bilnøgle, mens han krydsede armene over brystkassen og blev stående, den times tid det tog, inden Phillip faldt til ro igen. Da Gerner kørte væk med en afkølet Phillip, vinkede Simon Emil Ammitzbøll fra bagsædet til de forslåede pædagoger.

Den eneste dag det ikke lykkedes at få Phillip gearet ned inden klokken fem om eftermiddagen, var den sommerdag, hvor deres tidligere dansklærer Elisabeth troppede op i klassen i bare tæer. Phillip blev med det samme stille ovre i vindueskarmen, og der lød mærkelige lyde fra hans strube. I nogle minutter så det ud til, at de kunne få en rolig dag, selvom Phillip lød lidt mærkelig. Lige indtil Elisabeth besluttede sig for at tage en lille staniolpakke op af sin mørnede lædertaske

og pakke en meget ildelugtende ostemad ud af det knitrende staniol, mens hun med velbehag smilte til klassens fire elever. Derefter skete der noget, der selv for Anemoneklassen var besynderligt: Jakub begyndte at slå sig på høreværnet og bande højlydt på polsk, mens Ahmed manisk gik i gang med at vride hovedet fra side til side og hviske: "*Wallah*, min fætter!" Phillip var den værste. Han begyndte øjeblikkeligt at skele slemt og vise tænder, og så eksploderede alt i ragnarok.

Elisabeth så de efter den dag aldrig igen på Solstrålen, og siden da blev det forbudt at gå på arbejde i bare tæer og at spise ostemadder på stedet. Faktisk måtte man ikke så meget som lugte af ost, hvis man skulle i nærheden af Anemoneklassen og især Phillip. Og lille Patrick inde fra Tulipanklassen fik forbud mod at nærme sig Anemoneklassen iført den spidse staniolhat, han yndede at gå med, så de fremmede mænd ikke kunne læse hans tanker.

Anemoneklassen var for de udadreagerende elever. Det har du sikkert regnet ud. Men hvad lavede Nick så der, spørger du nok?

Sandheden er, at Nick var fejlanbragt. Jeg skal prøve at forklare, hvad det vil sige.

Ser du, da Nick var otte, skred hans far pludselig. Der var ingen, der vidste, hvor han forsvandt hen, for det skete bare fra den ene dag til den anden. Ingen hørte nogensinde fra ham igen. Men Nicks mor brød sammen. Hun kunne bare ikke holde op med at græde, og der var ikke noget, nogen kunne gøre. Hun græd og græd og græd, og når hun en sjælden gang fik

slæbt sig ind i køkkenet, sad hun bare og så så trist ud, at det knuste lille, otteårige Nicks hjerte. Og Nick forsøgte at gøre det bedste, han kunne for deres lille tomandsfamilie. Han gjorde rent, lavede mad, smurte sine madpakker og vaskede tøj. Han handlede ind og talte med folk, når de kom på besøg: "Mor er ked af det, forstår I. Hun skal nok blive god igen. En dag kommer far tilbage, og så bliver alt godt igen." Og de besøgende klappede Nick på hovedet og smilte bravt, inden de satte sig ud i bilen og selv begyndte at græde.

Men mor blev ikke sådan lige god igen. Hun mistede sit arbejde som journalist og gik hjemme og fik sygedagpenge, som voksne gør, når de ikke kan holde til at arbejde. Først efter et år begyndte mor at kunne smile igen, men aldrig helt som før. Så mor kom i flexjob på Glimmervang, hvor hun gik rundt på det psykiatriske hospitals gange og gjorde rent, når hun kunne holde til det. Og i hele det forløb mellem Nicks fars forsvinden og mors job på Glimmervang havde Nick gået og sørget for det derhjemme. Derfor lærte Nick sig at holde styr på alt. Tingene skulle ligge på en bestemt måde. Der måtte ikke rode, for så blev mor ked af det. Alt skulle der være styr på. Derfor var Nick også i gang hele tiden. Han kunne aldrig slappe af. Heller ikke i skolen hvor han ikke kunne samle sig om at sidde stille og lære som de andre børn. Mor var jo også ked af det derhjemme, når han sad der i skolen, og der kunne han slet ikke hjælpe hende. Det hele resulterede i, at Nicks lærere på skolen begyndte at snakke: Var der mon ikke noget i vejen med Nick? Han kunne ikke sidde stille og koncentrere sig. Var

han mon i virkeligheden et specialklassebarn? Og hvad var det med, at alt hele tiden skulle ligge på snorlige rækker? Jo ... *specialklassebarn*, det lød ikke helt forkert.

Ser du, når nogen vælger at snakke rigtig meget om noget, der ikke er rigtigt, så bliver det engang i mellem rigtigt for dem, der snakker. Især da dansklæreren en dag efter skole holdt lille Nick tilbage, fordi hun ville have ham til at hjælpe med at rydde op i billedkunstlokalet, hvor parallelklassen lige havde været.

Det kunne Nick ikke, for han havde lovet mor at komme hurtigst muligt hjem for at tage med hende ud at købe ind. Mor måtte helst ikke vente, for så kunne det være, at hun blev endnu mere ked af det.

Alt det forstod dansklæreren ikke. Hun havde givet Nick en besked, og så måtte han gøre, som han fik besked på.

“Nej,” sagde Nick. “Det kan jeg altså ikke. Mor venter.”

“Jo, det kan du!” sagde dansklæreren og tog Nick i armen. Men Nick blev bange og rev armen lidt for hårdt til sig, så dansklæreren væltede bagover og slog sig, og så endte Nick i Anemoneklassen på specialskolen Solstrålen. Nick var blevet bedømt som værende *en tikkende bombe*, og så skulle man i Anemoneklassen sammen med de andre *tikkende bomber*. Også selvom Nick aldrig siden uheldet med dansklæreren havde gjort noget som helst, der kunne betegne ham som værende en *tikkende bombe*. Han havde bare villet hjem til sin bedrøvede mor, men det var ingen interesserede i at forstå.

En gang om året sad Marius, lederen af Solstrålen faktisk

og sagde til Nicks mor, at Nick hellere måtte blive, for man vidste jo aldrig. Nicks mor var ikke enig, men hun var for svag til at sige sin mening så højt, at hun kunne få ret og få Nick tilbage i en almindelig skole. Det var Marius sådan set også glad for, for hvis Nick skulle forflyttes fra Solstrålen, ville specialskolen miste alle de penge, de fik for Nick. *Tikkende bomber* kan man nemlig få mange penge for af staten, forstår du nok.

Så ser du, både lærere og pædagoger syntes ikke, at det var noget særligt, at Nick dagen efter Patrices forvandling til aske havde svært ved at koncentrere sig. Det forventedes jo af en *tikkende bombe*.

Noget uhyggeligt

“Der er ikke nogen spor af radioaktivitet på dig, Nick. Hverken indvendigt eller udvendigt.” Lines far, Henrik, drejede rundt på kontorstolen, hvor han havde siddet og betjent sine måleapparater via en computer. Henrik sad til daglig og udførte eksperimenter her på den militære flyvebase ikke langt fra Sønderup. Faktisk var en stor del af Sønderups voksne indbyggere enten ansat på flyvebasen eller på Glimmervang, ligesom Nicks mor. Henrik var videnskabsmand. Line plejede at sige, at han var chefforsker, men hvad han forskede i, vidste hun ikke, eller også ville hun ikke sige det.

Henrik lagde hovedet på skrå og kneb øjnene sammen. “Og du siger, at du kom til at sluge noget af asken på Peter Madsens mark?”

Nick nikkede og vippede med fødderne. Han kunne ikke nå gulvet fra den høje siddeplads inde i scanneren. Rummet lignede et af de der hemmelige laboratorier på film, og de var gået ned ad en lang række af trapper og gange sammen med to soldater, førend de nåede Henriks forsøgsrum. Nick var glad for, at Line og han kun havde sagt, at de havde fundet noget underlig aske på en mark. De mange uniformer fik det hele til at virke dødsensalvorligt. Som om de alle var i fare.

“Hvordan kan det være, at Nick ikke viser tegn på at være

smittet med radioaktivt stof, når asken viser spor af radioaktivitet?” spurgte Line og turde nu igen godt nærme sig Nick. Hun havde ellers ikke sagt så meget, siden hun var kommet brasende ind i Nicks bryggers, hvor han stod og lagde vasketøj sammen efter skole den samme dag. Han havde fået lov til at få tidligt fri, fordi han ikke kunne koncentrere sig. Det fik han modsat sine klassekammerater lov til, fordi han selv kunne og måtte finde hjem.

“Du skal med mig!” havde Line sagt, mens hun kæmpede for at trække vejret efter en hurtig cykeltur.

“Hvorfor?” spurgte Nick og lagde et par joggingbukser over i en pænt stablet bunke af nyvasket tøj.

“Far testede asken. Du skal med mig nu!”

Og derfor sad Nick nu og kunne ikke nå gulvet med sine fødder.

“Det kan være, at Nick ikke nåede at sluge så meget, eller at han nåede at få det ud eller gennem systemet, inden det gjorde nogen skade. Der kan være mange årsager til, at han ikke er blevet påvirket. Heldigvis,” svarede Henrik. Han vred hovedet og så igen på sin computerskærm. “Jeg bliver nok nødt til at bede jer om at vise mig stedet, hvor I fandt asken.”

Nick og Line nikkede.

“Det er lidt uhyggeligt,” sagde Nick, da de en halv times tid senere stod uden for Peter Madsens eng. Inde på engens grøn-

ne græs gik Henrik og et par andre mænd i uniformer og iført masker rundt med deres måleapparater, i det område hvor Patrice havde stået. På et tidspunkt begyndte Henriks måler at sige mærkelige lyde, hvorefter han vendte hovedet mod de to børn og nikkede.

“Ja,” sagde Line. “Det er ret uhyggeligt.”